

messeks mahha teggemiseseks hea süddame posest woiks anda; siis tahhan minna se eest seista, et esjünenne seemne moisa polest peab autama.

Wanna Jago Mihkel. Minna annan ommast khest üht wacka ruffi semet, ja tahhan sedda ka omma nouga mahhatehha waeste põllul. — Jummal on tänniui, minno kätte waewa õnnistand; kuita woiksin ma temmale parremast tänno anda, kuid seläbbi, et ma ka waestele jaggan!

Kui keik kulla rahwas need fannad kuulsid, siis läks se nende süddamest läbbi, ja keik waatsid üksi filmi ja täis imnestellemist **Wanna Jago Mihkli** peäle, ja ükski ei ussaldand suud labti tehha. Sest tänniui olli keik rahwas ikka ommas ebbaussus ja rummalusses arwand, et Mihkel üks pahha mees pididi ollema, kes kurja kombede ja noid-

noidmisese läbbi ennesele riikust olli koggunud. Sesinnane rummal eksitus olli sest tulnud, et wanna **Jago Mihkel** ikka nende seltsist olli tagganend, sest et ta sedda liajomist keigest süddamest wihkas, ja selle rahwa roppu rdmustamisese ja illo ei woiud sallida, waid ikka omma koddo tassafest ellas, ja ka omma tallo rahwast koddo piddas, et nemmad kurs ja seltsis kurjad kombes ei õppiks. — Agganüüd et nemmad näggid, kuida Mihkel Jummalale auustudot andis temma heateggemiste eest, ja et ta warsi walmis olli, lahke süddamega jaggama ja head teggema waestele, nüüd tulli otsego häbbi nende peäle, nende endise rummalusese üle. — Kulla wõõr münder olli esjünenne, kes jälle hakkas kõnnelema, Ta pakkus Mihkile kät, ja ütles: „Ma olen sulle liga teinud, sest et ma sind ei olle tundnud; anna mulle andeks minno eksitust! minna ei arwand mitte, et sa ni hea ja lah-

X

„te